

Arrest

nr. 202 564 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Capucienenlaan 63
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 21 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. THEUWISSEEN, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 augustus 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar maar ten laste van een Nederlandse onderdaan. Inzake deze aanvraag neemt de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Denderleeuw op 17 december 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Verzoekster dient op 10 februari 2016 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in dezelfde hoedanigheid. De burgemeester van de gemeente Denderleeuw neemt op 27 juli 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelt tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster dient op 6 september 2016 een nieuwe aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in dezelfde hoedanigheid. Op 3 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, inzake deze aanvraag, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 14 maart 2017 ter kennis gebracht.

1.4. Bij arrest van 15 mei 2017 met nummer 186 777 vernietigt de Raad de beslissing van de gemeente Denderleeuw van 27 juli 2016.

1.5. Op 10 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, inzake de aanvraag van 10 februari 2016, een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 29 november 2017 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10/02/2016 werd ingediend door:

Naam: [K.T.]

Voorna(a)m(en): XXX

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: 08.08.1989

Geboorteplaats: [...]

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar vader, de genaamde [T.M.] [RR:...] van Nederlandse nationaliteit, in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Overwegende dat huidige aanvraag reeds werd geweigerd dd. 27/07/2016 en werd vernietigd door de RVV dd. 15/05/2017;

Overwegende dat er ondertussen een nieuwe aanvraag gezinshereniging dd. 06/09/2016 werd ingediend dewelke werd geweigerd dd. 03/03/2017, gezien betrokkene onvoldoende had aangetoond reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar vader;

Overwegende dat er geen nieuwe documenten zijn toegevoegd aan het dossier wat betreft de aanvraag gezinshereniging;

Overwegende dat de weigeringsbeslissing van 03/03/2017 blijft behouden en luidt als volgt:

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijsstukken voorgelegd:

- Bewijs van het overmaken van geld via Western Union. Hierbij legt betrokkene één document voor van storting van een bedrag van 120 euro door de moeder van betrokkene aan een derde persoon. Het betreft maar één enkele storting waarvan niet bewezen werd dat betrokkene dit bedrag heeft ontvangen. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon aan de hand van dit enkele bewijsstuk.

- 2 attesten van het OCMW van Denderleeuw dd 06.09.2016 en 30.11.2016 waaruit blijkt dat betrokkene geen steun geniet.

- Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene een "Déclaration d'état d'indigence" dd 29.02.2016 voor. 't Is niet omdat de burgemeester deze verklaring heeft afgelegd en een bevoegde ambtenaar dit document heeft gelegaliseerd dat er door de Congolese autoriteiten

werd onderzocht dat deze verklaring overeenstemt met de werkelijkheid. Wat trouwens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze verklaring is dat erin is opgenomen dat betrokkene een kwetsbaar kind is. Betrokkene is echter 27 jaar oud, er kan bewaarlijk gesteld worden dat het een kind is. Nergens uit het dossier blijkt dat zij niet over de normale verstandelijke capaciteiten zou beschikken overeenkomstig zijn leeftijd waardoor het attest onmogelijk op betrokkene kan slaan.

- Bewijs van inkomsten van de vader uit een tewerkstelling in België adhv loonfiches voor de maanden september en oktober 2016, alsook een attest van arbeidsongeschiktheid voor de periode van 19.04.2016 tot 02.12.2016.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet dat betrokkene geen eigenaar is van onroerend goed en geen inkomen wist te verwerven in het land van herkomst of origine. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag financieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken".

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat het middel als volgt samen in de syntheseseminarie:

"Replik op de nota met opmerkingen van de verwerende partij

-Verwerende partij werpt met betrekking tot dit middel enkel op dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op een schending van een motiveringsverplichting, zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel aangezien verzoeker onvoldoende stukken bijbrengt waaruit kan aangenomen worden dat zij ten laste valt van de referentiepersoon in het land van herkomst en dat zij onvoldoende aantoonde dat zij onvermogen zou zijn geweest.

Hieromtrent werd reeds in het verzoekschrift volgende uitgebreide argumentatie op geantwoord. Verzoekende partij vervoegt haar ouders op 10.05.2007 in Nederland, waardoor zij een verblijfskaart krijgt in Nederland.

Later wanneer haar ouders - die ondertussen de Nederlandse nationaliteit vergaard hebben- naar België verhuizen, dient verzoekster mee te verhuizen naar België.

Terwijl de ouders van verzoekster beiden de E-kaart verwerven, dient verzoekster op 24.08.2015 een vestigingsaanvraag in op basis van familielid van een EU-burger. Op 17.12.2015 wordt deze aanvraag afgewezen via een bijlage 20 aangezien de gevraagde documenten niet werden overgemaakt.

Hiertegen diende verzoekster op 10.02.2016 een nieuwe verblijfsaanvraag in overeenkomstig artikel 52 KB 08.10.1981.

Het bewijs van onvermogen in het land van herkomst en attest van het OCMW werden bijgevoegd.

Aangezien de aanvraag in België (Denderleeuw) werd ingediend mocht verzoekster - ingeschreven op hetzelfde adres als de referentiepersoon die tevens de huisvesting financiert - er van uitgaan te voldoen aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn.

Desondanks nam verwerende partij op 03.03.2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met een bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoekster onvoldoende zou aantonen dat zij aan de voorwaarden voldoet van art. 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

Verzoekster ging tegen deze beslissing in beroep op grond van een schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel door verwerende partij omdat de door verzoekster bijgebrachte stukken wel degelijk aantonen dat zij ten laste valt van de refertepersonen.

Met het arrest dd. 15.05.2017 volgde Uw Raad de redenering van verzoekster en vernietigde de beslissing dd. 03.03.2017.

In plaats van haar beslissing te hervormen, herneemt verwerende partij haar motivatie uit haar oude beslissing.

Verwerende partij blijft aldus volhouden dat verzoekster onvoldoende aantoont dat zij ten laste valt van haar ouders.

Verzoekster heeft nochtans voldoende bewijsstukken bijgebracht waaruit kan afgeleid worden dat zij al sinds 2007 de materiële ondersteuning nodig heeft van haar ouders teneinde in haar basisbehoeften te voorzien.

Verwerende partij houdt hier onterecht geen rekening mee.

Verzoekster voldoet met haar aanvraag aan alle voorwaarden, ook aan de voorwaarde van het 'ten laste' zijn.

Dit betekent dat de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd werd, niet zorgvuldig genomen werd en dat zij tegen alle redelijkheid ingaat."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en omdat zij niet heeft aangetoond dat is voldaan aan de hierin vervatte verblijfsvoorwaarde dat de bloedverwant in neergaande lijn die ouder is dan 21 jaar ten laste dient te zijn van de burger van de Unie die hij of zij wenst te vervoegen. Verweerder merkt in zijn motivering op dat verzoekster intussen, meer bepaald op 6 september 2016, een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende in functie van haar vader met de Nederlandse nationaliteit, die werd geweigerd op 3 maart 2017 omdat zij onvoldoende aantoonde reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar vader. Verweerder stelt vast dat verzoekster in het kader van de thans voorliggende aanvraag geen nieuwe (of andere) documenten voorlegt in vergelijking met de aanvraag van 6 september 2016 en herneemt de motivering van de beslissing van 3 maart 2017, waarbij reeds concreet werd ingegaan op de ter staving van het ten laste zijn voorgelegde stavingstukken en de redenen waarom deze niet volstaan.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op

grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”.

Artikel 40bis, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]”

Het is niet betwist dat verzoekster ouder is dan 21 jaar en dat zij bijgevolg, om in aanmerking te komen voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar vader met de Nederlandse nationaliteit, dient aan te tonen ten laste te zijn van deze Nederlandse ouder.

De Raad stelt vast dat verzoekster het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger in hoofddorpe wordt geweigerd omdat zij in het kader van de thans voorliggende aanvraag geen nieuwe (of andere) documenten voorlegde dan deze die ook reeds voorlagen in een recentere aanvraag op dezelfde grond van 6 september 2016, in het kader waarvan op 3 maart 2017 reeds een weigeringsbeslissing werd genomen en waarbij reeds werd geoordeeld dat deze documenten niet kunnen volstaan als bewijs van het ten laste zijn.

Verzoeksters betoog dat deze laatste beslissing van 3 maart 2017 door de Raad zou zijn vernietigd bij arrest van 15 mei 2017 mist feitelijke grondslag. Op deze datum ging de Raad enkel over tot de nietigverklaring van de beslissingen die de burgemeester van de gemeente Denderleeuw, in het kader van de thans voorliggende aanvraag, op 27 juli 2016 nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting erkent verzoekster haar vergissing. Zij betwist hierbij ook niet dat zij niet in beroep is gegaan tegen de weigeringsbeslissing van 3 maart 2017, waardoor deze beslissing thans definitief aanwezig is in het rechtsverkeer.

Verzoekster betwist verder de vaststelling in de thans bestreden beslissing ook niet dat in het kader van de thans voorliggende aanvraag van 10 februari 2016 geen nieuwe of andere stukken ter staving van het ten laste zijn voorlagen, in vergelijking met de meer recente aanvraag van 6 september 2016 en waaromtrent in de weigeringsbeslissing van 3 maart 2017 reeds werd geoordeeld dat deze stukken onvoldoende zijn om het bewijs van het ten laste zijn van de Nederlandse referentiepersoon te leveren. In deze omstandigheden, en waar de ter staving van de thans voorliggende aanvraag voorgelegde stukken en gegevens reeds het voorwerp uitmaken van een definitief geworden beoordeling dat deze niet volstaan om het bewijs te leveren van het ten laste zijn, blijkt niet dat verzoekster een voldoende belang heeft bij haar middel. Ter terechtzitting hierop gewezen, is zij ook niet bij machte om de

voormelde vaststelling te weerleggen of alsnog haar belang te duiden en concreet aannemelijk te maken.

Daarenboven, en louter ten overvloede, beperkt verzoekster zich tot een algemeen betoog dat zij – gelet op het voorgelegde bewijs van onvermogen en het attest van het OCMW en waar zij in België is ingeschreven op het adres van de referentiepersoon die tevens de huisvesting financiert – wel degelijk voldoende bewijsstukken aanbracht waaruit kan worden afgeleid dat zij sinds 2007 de materiële ondersteuning van haar ouders nodig heeft om in haar basisbehoeften te voorzien.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoekster ten laste is van haar Nederlandse vader dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Nederlandse ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestond in het land van oorsprong of herkomst. Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014), waarin werd gesteld:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat verweerder de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat verzoekster ten laste moet zijn van de Nederlandse ascendent die zij begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van verzoekster dat zij in het verleden, dus voor haar aankomst in het Rijk, in het land van herkomst of origine reeds ten laste was van deze Nederlandse onderdaan en er toen reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond. Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij ermee kon volstaan aan te tonen dat zij in België inwoont bij de referentiepersoon en deze de kosten van huisvesting op zich neemt.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar standpunt dat zij, gelet op het bewijs van onvermogen en het attest van het OCMW, ten laste is van haar Nederlandse vader. Met deze kritiek stelt zij aldus haar beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Verzoekster blijft volledig in gebreke in te gaan op de concrete motieven aan de hand waarvan de voorgelegde stavingstukken onvoldoende werden geacht om het bewijs van het ten laste zijn te leveren en toont het incorrect of kennelijk onredelijk karakter ervan dan ook niet aan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt

derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De toelichting van verzoekster laat niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.5. Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS